

แผลใจ

นาคร

ฝาแฝด

ผู้สำเร็จ

ความใคร่

ตาม

ประสงค์

คำสาป

นรก

สมรภูมิ เขียน

แผลใจนาคร

“คำสาปจากนรก.. ถูกลิขิตด้วยราคะ ชีวิตที่เกิดมา.. หนีวิบากกรรมไม่พ้น”

เมื่อความแค้นของสายเลือดถูกผูกด้วยความรัก ความรักจึงเปลี่ยนเป็นความแค้นในกามรมย์

การเรียนรู้ของชีวิตกว้าง – แคบ จึงเป็นเครื่องวัดการได้เสพผู้หญิงบนโลก

(นิยายเรื่องแผลใจนาคร ใช้ในการประกวดโครงการวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่1 ปี2554)

(ระดับนักเรียน-นักศึกษา ภายใต้หัวข้อ “กว้างแคบ”)

แผลใจนาคร

วันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2532 เวลา 12.00น. “ยินดีด้วยคะแม่พิมพ์ ได้ลูกชาย แต่สติไม่สมประกอบ มีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมา ” เด็กทารกเพศชายลืมตาดูโลกในโรงพยาบาลกลางเมือง มือที่กำแน่นทั้งสองข้างของเด็กทารกเพศชายผู้นำสงสารเปิดจากชีวิตขึ้นด้วยเสียงกึกก้องในห้องคลอด โคมหน้าอันดูนางฟ้าของคุณพยาบาลทำให้เด็กทารกน้อยทำตาปริบๆ ด้วยความไม่คุ้นเคย เมื่อคุณพยาบาลยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ เสียงกรี๊ดร้องจึงดังขึ้น เสียงดังมากจนไปถึงห้องคลอดข้างๆ เมื่อเด็กทารกห้องคลอดข้างๆ ได้ยินเสียงเด็กทารกเพศชายร้องต่างกรี๊ดร้องตาม จนคุณพยาบาลต้องรีบอุ้มไปให้คุณแม่จึงหยุดร้อง ทำให้คุณพยาบาลถอนหายใจโล่งอกยกใหญ่ ขนาดที่เด็กทารกห้องคลอดข้างๆ พอได้ยินเสียงหยุดร้องจึงหยุดร้องตาม สักพักมีพระหนุ่มหนึ่งรูปเดินเท้าเข้ามายืนข้างซ้ายของแม่พิมพ์ ลูกหัวเด็กทารกเพศชายพร้อมอาสาตั้งชื่อให้ แม่พิมพ์นอนเงยไม่พูดไม่จาอะไร พระหนุ่มจึงตั้งชื่อเด็กทารกว่า “นาคร”

ครอบครัวของนาครมีฐานะปานกลาง คุณพ่อชื่อน้อยทำงานรับราชการอยู่แผนกปราบปราม ส่วนคุณแม่ชื่อพิมพ์ทำงานเป็นพนักงานราชการอยู่แผนกสอบสวน นาครถูกครอบครัวเลี้ยงดูอย่างนกกินทรีมาตั้งแต่แรกเกิด เพราะพ่อน้อยกับแม่พิมพ์ทำงานต่างจังหวัดทั้งสองท่าน ตอนเช้าพ่อน้อยต้องรีบออกไปทำงานตั้งแต่ตีห้า พอเลิกงานถึงบ้านก็มีดี ส่วนแม่พิมพ์ออกจากบ้านตั้งแต่หกโมงเช้ากลับอีกที่หกโมงเย็นจึงไม่มีเวลาเลี้ยงดูนาครตลอดระยะเวลาช่วงออกไปทำงาน

“ดิฉันฝากลูกนาครด้วยนะคะแม่พิมพ์ ” “จ้า ไม่ต้องเป็นห่วงสบายมากแม่พิมพ์ ” การทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กวันแรกของแม่พิมพ์ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สบายสำหรับผู้หญิงเลยวัยทองมากประสบการณ์ แต่ตรงกันข้ามนาครได้สร้างความรำคาญให้แก่แม่พิมพ์เป็นอย่างมาก “หยุดร้องให้ได้แล้ว จะร้องหาสวรรค์วิมานอะไร ชิงสุ่นขมาเกิดหรืออย่างไรร้องอยู่ได้ ไม่เอาแล้วเด็กนรกคนนี้เข้าใกล้ไม่ได้เอะอะก็จะร้อง อู๋ตาย..จี้รดใส่ฉัน นี่ไม่ใช่ฉันนี่ มันคือ... !ไม่อยู่แล้วบ้านหลังนี้”

“เป็นอย่างไรบ้างคะแม่พิมพ์ วันนี้นาครเป็นเด็กดีหรือเปล่าว?”

“ดิฉัน ขอลาออกคะแม่พิมพ์”

“ทำไมคะ นาคร์ดี้อหรือ..?”

“ไม่คือคะแม่พิมพ์ม ไปก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไปยังคุยไม่รู้เรื่อง”

เวลาสองทุ่มครึ่งพ่อน้อยได้กลับมาจากทำงานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เสียงเปิด-ปิดประตูรั้วบ้านอย่างรุนแรงดังไปถึงท้ายครัว แม่พิมพ์มชะโงกหน้าออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นหน้าบ้าน เห็นอาการของสามีไม่สู้ดี จึงใช้วิทยายุทธขั้นสุดยอดรีบเร่งไฟเตาแก๊สของหม้อข้าวต้มให้ควันลอยออกไปหน้าประตูบ้าน จังหวะนั่นเอง สามีได้เดินเปิดประตูเข้ามาในบ้าน “หอมจัง ใครมาปลูกต้นจ๊อบไว้ในบ้าน ” ระหว่างนั้นแม่พิมพ์มทำหน้าที่ภรรยาตามพ่อน้อยเพื่อให้สีหน้าคลายความเคร่งเครียด “เป็นอย่างไรบ้าง ดีขึ้นยัง?” “ครับ.. นี้คุณ ทำอะไรกับบ้านทำไมหอมจัง?” “อยากรู้หรือเปล่าละ โน้น..ท้ายครัว มาช่วยกันต้กข้าวต้มให้นาคร์ทานเร็วเข้า ” “นี่คุณใส่อะไรลงไปทำไมหอมจัง?” “ต้นหอม อย่าแกล้งโง่ หัวหงอกจะเข้าเมรุอยู่แล้วยังไม่รู้จ้กต้นหอม ” “ที่แท้ต้นหอมนี้เองลอยมาแต่ะจมุกันกว่าต้นจ๊อบจากคุณ ” “มีแต่ต้นทัพพีจะลอยไปจ๊อบปาก จะเอาไหม?”

กลางดึกฤดูหนาววันพระลมพัดแรงมากเสียงวู้ .. วู้.. วู้.. ของลม ทำให้ตื่นไม่เอนไปเอนมา ลมได้พัดเข้ามาทางหน้าต่างอย่างซ้าๆ เสียงลมหายใจของพ่อน้อยกับแม่พิมพ์มได้ยินไปถึงหูนาคร์ นาคร์จึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา ความไม่รู้กำลังทำให้นาคร์เผชิญหน้ากับความมืดมิดของห้องเพียงลำพัง สักพักเสียงลมหายใจของพ่อน้อยกับแม่พิมพ์มเริ่มถี่ขึ้นอย่างไม่เป็นจังหวะและลมทางหน้าต่างพัดเข้ามาแรงขึ้นตามเสียงลมหายใจอย่างบ้าคลั่ง เปลที่นาคร์นอนเอนไปเอนมาตามแรงลมราวซิงซ้าที่ไม่รู้จะหยุดเมื่อไหร่ ทันใดนั้นเสียงบานหน้าต่างกระทบกับขอบหน้าต่างดัง “ตึง” พ่อน้อยกับแม่พิมพ์มสะดุ้งตื่นขึ้นทันที แม่พิมพ์มรีบวิ่งไปเปิดไฟในห้องนอนด้วยอาการตกใจสุดขีดคิดว่าลูกตกเปล ส่วนพ่อน้อยรีบหยิบปืนได้ลั่นชกออกมาคิดว่าโจรที่ขูยเป็นหน้าต่างมาขโมยนาคร์ไปควักหัวใจ

“เฮ้ย....” เสียงโง่งงใจของแม่พิมพ์มดีใจอย่างมากที่เห็นนาคร์อยู่ในเปลด้วยความปลอดภัย ส่วนพ่อน้อยเดินมาข้างหน้าแม่พิมพ์มและยื่นมือข้างซ้ายลูบไปตรงหัวใจนาคร์ “เฮ้ย..ยังอยู่” “เป็นอะไรคุณ?” “กลัวหัวใจนาคร์หาย” “ประสาท เพื่อเจ้า อีตาบ้า...”

แวตที่สดใสกับรอยยิ้มน้อยๆ ของนาคร์ได้สร้างความรักความเอ็นดูให้พ่อน้อยกับแม่พิมพ์มเป็นอย่างมาก “คุณดูสิลูกมันยิ้มให้ผมด้วย เวลายิ้มเหมือนพ่อมันเลย ” “จ้้า..นี้คุณ พู้งนี้วันเสาร์ไปทำบุญที่วัดเอ็นขวัญให้ลูกกันดีไหม ฉันท้กลัวลูกเสียขวัญ ” “ดีเหมือนกัน คุณกับผมตั้งแต่มีเจ้านครมายังไม่ได้ไปทำบุญเลย ไป

วัดหลวงพีดีใหม่?” “แต่ฉันไม่อยากไปทำบุญวัดนี้เลยคุณ?” “ทำไปเถอะ วัดไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ ” “เฮ้ย...เอ่อนี้คุณ ฉันถามอะไรหน่อยสิ?” “ถามอะไร..?” “ถ้าสมมุติชีวิตที่ผ่านมาฉันเคยมีคนรักเก่า แต่ถูกพี่คนรักเก่าขึ้นใจ คุณรับได้ไหม?” “คุณนี่คิดอะไรที่เป็นไปไม่ได้ เก้าปีแล้วนะที่เราแต่งงานกัน ผมยังไม่เคยเห็นคุณออกไปไหนกับผู้ชายเลย นี่ก็จะสว่างแล้ว เดี่ยวผมลงไปทำข้าวต้มก่อน ” “จ้...แต่คุณยังไม่รู้ว่าหนึ่งปีที่ฉันยังไม่มาเจอคุณ ฉันผ่านอะไรมาบ้าง ” แม่พิมพ์พูดด้วยอาการเสียใจขณะที่คุณพ่อน้อยเดินลงไปทำข้าวต้มที่ท้ายครัว

“กราบนมัสการหลวงพีครับผม”

“กราบนมัสการหลวงพีเจ้าค่ะ”

“เจริญพร ... วันนี้พายุลูกไหนหอบโยมน้อยกับสีกาพิมมาที่วัดได้ นานแล้วที่ไม่ได้พบปะกัน สบายดีไหม?”

“สบายดีครับผม” “สบายดีเจ้าค่ะ”

“วันนี้ผมสองคน พานาครมาทำบุญเนื่องขวัญกับหลวงพีครับผม และข้าวต้มอร่อยร้อนๆ ฝีมือผม”

“อาตมาเกลียดข้าวต้ม! ช่างเถอะ! วันนี้สีกาพิมดูสวยมาก อยากให้หลวงพีไปดูแลหัวใจให้หรือเปล่า ? ” “อยู่ดี ๆ หลวงพีได้ถามแม่พิมและจ้องหน้าแม่พิมของนาครอย่างแปลกๆ เหมือนมีนัยยะแอบแฝง แม่พิมจึงตอบกลับไป

“อะไรที่ผ่านมาแล้ว ก็ลืมนั่นไปเถิดเจ้าค่ะ ดิฉันไม่อยากนึกถึง แม้แต่เรื่องเกลียดข้าวต้มก็ตาม”

“ไม่มีวันที่ฉันจะลืม.. นางพิม! สิ่งที่เขาได้ทำไว้กับฉัน...”

“หลวงพีเป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ขอโทษทีโยมน้อย เมื่อคืนหลวงพีอ่านหนังสือเรื่องแค่นี้ต้องชำระ เยอะไปหน่อย”

“ครับผม...”

ขณะที่หลวงพีคุยกับโยมน้อยและแม่พิมไม่ถึงสิบวินาที หลวงพีจึงทักท้วงนาครเด็กทารกที่เพิ่งเจอครั้งแรก “ดูลักษณะเด็กคนนี้มีวิบากกรรมชาติก่อนติดตนเองมานะ เจ้ากรรมนายเวรไม่ยอม เพราะฆ่าภรรยา

ชาวบ้าน ลักลอบได้เสียกับภรรยาคนอื่นไม่ซ้ำหน้า วิชากรรมครั้งนี้สาหัสนักโดนคำสาปนรกติดตาม
อย่างไรให้มาหาหลวงพี่ทุกวันเสาร์ – วันอาทิตย์นะ” ในระหว่างหลวงพี่กำลังพูด โทรศัพท์ได้ดังขึ้นตรง
กระเป๋ากางเกงยื่นข้างขวาของพ่อน้อย พ่อน้อยจึงกดรับ “สวัสดีครับ ครับหัวหน้าเดี๋ยวรีบไปตอนนี้แหละ
ครับ หลวงพี่ครับ ผมกับลูก-เมียกราบลานะครับ พอดีมีงานด่วน เดี่ยวกระผมจะมาเฝ้าขวัญให้นาคใหม่
วันหลัง” “ดิฉัน ฟังหลวงพี่พูดไม่ทันเลยเจ้าคะ พูดใหม่อีกรอบได้หรือเปล่าเจ้าคะ” “ไม่มีเวลามาพูดใหม่
แล้วคุณ ตอนนี้มีรีบ ขึ้นรถ” “เวรกรรมๆ แม้แต่กรรมะยังไม่มีโอกาสได้สดับฟัง เพราะแรงคำสาปนรก
แท้ๆ นาคเรอี่ย...”

เวลานั้นใกล้เที่ยงแล้วขณะที่เดินทางกลับบ้าน นาคกรีดร้องเสียงดังสนั่นในอ้อมอกของแม่พิมพ์ตรง
ด้านข้างคนขับ เนื้อตัวร้อนมากผิวหนังเป็นสีแดงเขียวจนแม่พิมพ์ต้องนำผ้าชุบน้ำหมาดๆ มาเช็ดตัวอาการถึง
เริ่มดี ไม่ถึงหนึ่งนาที่บริเวณแพมเพิร์สเริ่มมีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมา แม่พิมพ์ไม่ได้เอะใจอะไร เพราะมั่นใจ
ว่าของเหลวที่ไหลออกมาเป็นฉี่ของนาค

สิบสองนาฬิกาสามสิบนาทีรถของพ่อน้อยจอดหน้าประตูรั้วบ้าน “ผมไปหาหัวหน้าก่อนนะคุณ เดี่ยว
สองชั่วโมงจะรีบกลับมา” “ซักรดีดี เป็นอย่างไรเจ้าตัวน้อยฉี่รดแพมเพิร์สหมดละซี ไหนแม่พิมพ์ดูสิ”
แม่พิมพ์ได้เปิดแพมเพิร์สออกทันที ระหว่างนั้นมือข้างขวาได้หยิบแพมเพิร์สขึ้นเกาที่กำลังจะนำไปทิ้งถังขยะ
หน้าบ้าน ส่วนมือข้างซ้ายได้หยิบแพมเพิร์สขึ้นใหม่เพื่อที่จะนำมาเปลี่ยนให้นาคได้ใส่ใหม่ ก่อนจะทิ้งลง
ถังขยะแม่พิมพ์จึงนำแพมเพิร์สขึ้นมาดม แม่พิมพ์แทบประหลาดใจ เพราะแพมเพิร์สขึ้นเกาไม่มีกลิ่นฉี่ของ
นาค แต่กลับมีกลิ่นคราวแทน แม่พิมพ์ประหลาดใจอยู่สองสามนาทีจึงทิ้งแพมเพิร์สลงถังขยะหน้าบ้าน
เพราะคิดว่าคงเป็นกลิ่นคราวน้ำนมของตนเองขนาดที่นาคฉี่ออกมา

“สวัสดีหัวหน้าทั้งหลาย รอป้านานหรือเปล่าคะ ...?” เสียงของหญิงราคะได้ส่งผ่านมายังพ่อน้อยชายผู้
ยืนดีในกาม “หนีภรรยามาหาพวกหนูกลางวันแสบๆ ไม่กลัวถูกจับได้หรือคะป้า” “ใครละคะ โทรศัพท์
ตามป้ามา” กลิ่นคราวของราคะอบอวลไปทั่วห้อง เสื้อ กางเกง และรองเท้ากระจัดกระจายไปคนละทิศ
คนละทาง

เวลานั้นพลบค่ำมากแล้วแสงพระอาทิตย์ชุดสุดท้ายเริ่มอ่อนกำลังลง ท้องฟ้าสลับแดงส้ม ค้างคาวนับ
พันตัวเริ่มบินออกหากิน เสียงรถแล่นมาด้วยความเร็วพร้อมกับเสียงแตรดังไม่เป็นจังหวะอยู่ประตูรั้วหน้า
บ้าน แม่พิมพ์เดินออกไปเปิดประตูรั้ว พ่อน้อยดับเครื่องลงจากรถเดินมาหอมแก้มแม่พิมพ์หนึ่งครั้ง แม่พิมพ์นิ่ง

เงียบรอฟ่อนน้อยพูดก่อน “คุณเป็นอะไร?” “ไหนคุณบอกสองชั่วโมง นี่มันห้าชั่วโมงแล้ว ทำไมคุณปิดโทรศัพท์?” “หัวหน้า ให้ปิดโทรศัพท์ประชุมกันอยู่ พอๆ ซึ่ก็เลยทะเลาะกับคุณ ” “แล้วไป อย่างนี้ว่าฉันโง่งนะ”

“นี่ตาเปล่า คุณด้วยหน้อยสิ มีเรื่องจะปรึกษา ” “เรื่องอะไรพูดมา?” “ตอนที่ยังระหว่างที่ฉันจะเปลี่ยนแพมเพิร์สชิ้นใหม่ให้นาครใส่ ฉันหยิบแพมเพิร์สชิ้นเก่าของนาครมาดมแต่กลับไม่มีกลิ่นฉี่ ทั้งๆ ที่อยู่ในรถ ฉันมั่นใจว่าถูกฉี่ ที่สำคัญมีกลิ่นคราวคล้าย ... ช่างมันเถอะ แต่มันน่าแปลกนะคุณ ” “คุณนี่คิดมาก ฉี่เด็กทารกไม่เหม็นหรือ และกลิ่นคราวของคุณที่พูดเป็นกลิ่นคราวน้ำนมของคุณนั่นแหละ ” “ฉันก็คิดเหมือนคุณ แต่มันรู้สึกแปลกๆ ตจิดอยู่ในใจไม่คิดก็ไม่ได้” “วันนี้ผมเหนื่อยมากแล้ว อยากพักผ่อน พรุ่งนี้เดี่ยวพาไปถามหลวงพี่ หลวงพี่ท่านเก่งตอบได้ทุกเรื่อง คุณจะได้เลิกฟุ้งซ่านกับเรื่องไร้สาระสักที ” “ถ้าอย่างนั้นฉันต้องรีบวิ่งไปเก็บแพมเพิร์สที่ทิ้งลงถังขยะหน้าบ้าน เดี่ยวรถเก็บขยะมาเก็บไป อยากจะให้หลวงพี่ช่วยดูว่าคืออะไร?”

เช้าตรู่ของวันหยุดที่เคร่งเครียดแม่พิมพ์มีงานด่วนเข้ามาอย่างกะทันหัน ส่วนพ่อน้อยอ้างว่าไปเจอหัวหน้าด่วน แม่พิมพ์จึงโทรศัพท์บอกน้องสาวซึ่งทำงานอยู่ศาลาแดงช่วยไปทำธุระให้

วันหยุดที่ต้องทำงานเป็นอะไรที่น่าเบื่อที่สุด แม่พิมพ์ได้เขียนจดหมายติดไว้หน้าประตู เมื่อถึงที่ทำงานเธอเคลียร์งานจนเสร็จได้นำเอกสารสำเนาสอบสวนเดินไปวางไว้บนโต๊ะผู้บริหารตามที่ท่านสั่งไว้ ขณะที่แม่พิมพ์กำลังก้มหน้าจัดเรียงเอกสารให้เรียบร้อยอยู่นั้น มีเสียงก๊อกลงกาะดังอยู่ด้านหลังของแม่พิมพ์ แม่พิมพ์จึงหันกลับไปดูว่าเสียงอะไร จังหวะที่แม่พิมพ์หันหลัง มือของนิรนามได้เคลื่อนที่มาจากโต๊ะผู้บริหารด้วยความเร็วสะกิดแม่พิมพ์สองครั้ง เธอจึงหันกลับไปไม่เจอใคร เจอช่อดอกกุหลาบสีแดงแทน ในช่อมีกระดาษใบเล็กสีเหลืองอ่อนเขียนไว้ว่า “เมื่อวานคุณสวยมาก ผมพร้อมจะดูแลคุณกับนาคร หากคุณต้องการ” แม่พิมพ์ตะโกนตอบกลับไป “ให้ฉันตายดีกว่า” ทันทีแม่พิมพ์พูดเสร็จผ้าชุบยาสลบถึงจมูกแม่พิมพ์อย่างไม่ได้ตั้งตัว ขณะนั้นหญิงแก่เลยวัยทองแม่บ้านคนใหม่ได้แอบเห็นเหตุการณ์ เธอได้แต่ร้องไห้เอามือทั้งสองข้างปิดปากตนเองดูเหตุการณ์จนจบ โดยที่เธอไม่รู้ว่ามีชายนิรนามเห็นเธอแอบดู..

หนึ่งทุ่มของวันอาทิตย์ หลวงพี่กำลังสวดทำวัตรเย็นพร้อมญาติโยมที่มาฟังธรรม ท่านได้ชำเรื่องออกไปนอกหน้าต่างเห็นรถดีไฟเลี้ยงขวามุ่งหน้าขับไปที่กุฏิของท่าน สักพักรถจอดนิ่ง ไฟเลี้ยงขวาและเสียงเครื่องยนต์ค่อยๆ ดับลงไปช้าๆ แต่ยังไม่มีการลงมาจากรถ หลวงพี่สงสัยว่ารถคันนี้เป็นรถของใครทำไมไม่

เคยเห็นผ่านมาแถวนี้หรือว่าจะเป็นรถของแม่ยกคนใหม่จึงรีบสวดทำวัตรเช้าให้เสร็จจากนั้นเดินมุ่งหน้าตรงไปที่รถคันนั้น เมื่อหลวงพี่เดินเข้ามาถึงกระจกด้านคนขับ กระจกค่อยๆ เลื่อนลง หลวงพี่ได้มองเข้าไปในรถ เจอนาครกับหญิงสาววัยกลางคน ซึ่งเธอเป็นน้องสาวของคุณแม่นาครชื่อ "ไพริน" อยู่ในรถสองคน แต่ไม่เห็นพ่อน้อยกับแม่พิมพ์นั่งอยู่ในรถ "สีกาไพริน โยมน้อยกับสีกาพิมพ์ไปไหน?" "เห็นโทรศัพท์มาบอกดิฉันว่ามีงานด่วนออกไปเจอหัวหน้าทั้งคู่ที่ต่างจังหวัดเจ้าคะ ดิฉันจึงพานาครมาพบหลวงพี่แทนวันนี้เจ้าคะ " "โยมน้อยกับสีกาพิมพ์ ผูกสีกาไพรินมาถามเรื่องอะไร?" "หลวงพี่รู้ได้อย่างไรเจ้าคะ ว่าพ่อน้อยกับแม่พิมพ์ฝากให้ดิฉันมาถามหลวงพี่" "เป็นเรื่องที่คาดเดาไม่ยากหรอกสีกาไพริน"

หนึ่งทุ่มครึ่ง เณรน้อยรูปหนึ่งเดินเข้ามาสะกิดหลังหลวงพี่ให้ไปเทศน์สอนแม่ยกบนศาลา หลวงพี่จึงชวนน้ำไพรินไปร่วมฟังเทศน์กับญาติโยม ซึ่งน้ำไพรินไม่ได้ปฏิเสธลงจากรถอุ่มนาครเดินตามหลังหลวงพี่ไปที่ศาลา

สองทุ่มครึ่ง หลวงพี่เทศน์เสร็จ ท่านจึงปลีกตนเองออกมาพร้อมกับเณรน้อยรูปหนึ่งคุยกับน้ำไพริน...

"ตกลงโยมน้อยกับสีกาพิมพ์ ผูกสีกาไพรินมาถามเรื่องอะไร?"

"เรียนหลวงพี่เจ้าคะ พ่อน้อยกับแม่พิมพ์อยากรู้แพมเพิร์สชิ้นนี้เป็นกลิ่นครวบน้ำนมของแม่พิมพ์จริงๆ หรือเปล่า?" น้ำไพรินได้นำแพมเพิร์สที่แม่พิมพ์เก็บมาจากถังขยะหน้าบ้านหยิบออกมาจากถุงผ้าให้หลวงพี่ดู

"ไม่ต้องรีบร้อนหรอก เดี่ยวอีกสองวันโยมน้อย เขาจะมาหาหลวงพี่เอง สงสารแต่สีกาไพรินมากกว่า"

"สงสารดิฉัน ทำไมเจ้าคะ?"

"หลวงพี่สงสารผู้หญิงทุกคนที่เกี่ยวข้องกับนาครเป็นธรรมดา วันนี้ถ้าไม่ได้สีกาไพรินอาสาติดต่อจะแทน เด็กทารกนาครผู้นี้ไม่รู้ต้องไปตกในอ้อมอกของใคร นับว่ายังมีบุญอยู่บ้าง อาตมาดีใจที่เด็กทารกนาครผู้นี้เกิดมาเป็นมนุษย์นับว่าเป็นของยาก แต่ด้านหนึ่งเสียใจไม่น้อยที่ความไม่รู้ทำให้นาครไม่มีโอกาสได้เรียนรู้โลกที่กว้างใหญ่ผืนนี้ ไม่รู้ว่าเป็นนาคร ไม่รู้ว่าเป็นหลวงพี่ ไม่รู้ว่าเป็นน้ำไพริน และที่สำคัญไม่รู้จักราคะที่จะพานาครไปพบความสุขที่แท้จริงในโลกกว้าง....."

"แสดงว่านาครจะไม่มีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้หรือเจ้าคะ?"

"ถูกต้อง เป็นเพราะแรงคำสาปนรกที่ลิขิตด้วยรากะแท้ๆ "

“ดิฉัน อยากให้หลวงพี่เล่าให้ฟังมากเลยเจ้าคะ วันพรุ่งนี้เข้าได้ไหมเจ้าคะ?”

“วันพรุ่งนี้หลวงพี่มีกิจนิมนต์ไปฉาบปีกศพที่ต่างจังหวัด เดี่ยวหลวงพี่ไปรับสีกาไพรินที่โรงพยาบาล เล่าให้ฟังในรถตุ๋นก็ได้”

“ดิฉันอยู่ที่บ้านไม่ได้อยู่ที่โรงพยาบาลเจ้าคะ ไม่ต้องลำบากหรอกเจ้าคะ ดิฉันมีรถขับไปเองได้ เพียงหลวงพี่บอกมาสถานที่ไหน”

“สีกาไพริน โลกใบนี้คงมียิ่งหนัก”

“งคงมียิ่งหนักเจ้าคะ”

“สีกาไพริน อยากไปที่ไหน?”

“ภูเขา ชมพระอาทิตย์ขึ้นเจ้าคะ”

ระหว่างที่คุยกับน้ำไพรินอย่างเพลิดเพลินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นกริ่งๆ กริ่ง จังหวะให้แฉะน้อยไปรับโทรศัพท์ ไม่นานแฉะน้อยได้เดินมากระซิบหูหลวงพี่ หลวงพี่จึงถอนหายใจอย่างแรงหนึ่งครั้งและสำรวจอินทรีย์เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลวงพี่ได้กวาดสายตาไปมองนาครอยู่สักพัก จากนั้นได้กวาดสายตากลับมามองหน้าของนาครด้วยนัยน์ตาสดท ท่านได้ลุกขึ้นจากอาศรมเดินลงบันไดไปพร้อมแฉะน้อย

ไม่ถึงสองนาที่น้ำไพรินได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาล เสียงตีม! ดังมาจากด้านบนศาลาทันที พอญาติโยมด้านล่างได้ยินเสียงตีม จึงรีบวิ่งขึ้นไปดูด้านบนศาลาเห็นน้ำไพรินนอนสลบ ส่วนนาครร้องให้เสียงหลงตกใจสุดขีดจึงรีบช่วยกันโทรศัพท์เรียกรถพยาบาล ระหว่างนั้นหลวงพี่ควักมือเรียกญาติโยมให้นำร่างน้ำไพรินที่สลบกับนาครขึ้นรถตุ๋นไปส่งโรงพยาบาล โดยมีหลวงพี่นั่งอยู่ด้านข้างคนขับคุ้มนาคร ทันใดนั้นของเหลวอุ่นๆ ของนาครได้ไหลออกมาเปื้อนมือกับจีวรหลวงพี่ ท่านจึงนำผ้าสะอาดของคนขับรถตุ๋นมาเช็ดให้นาคร “เวรกรรมของน้องแท้ๆ” “ตะกี้หลวงพี่เรียกเด็กทารกว่าน้องหรือครับ ” “เปล่า.. หลวงพี่แค่พูดว่า หลวงพี่หน้าเหมือนนาครเฉยๆ ” “ครับ นึกว่าเรียกเด็กทารกว่าน้อง ” หลวงพี่ถอนลมหายใจซ่าๆ ด้วยความโล่งใจ

สี่ทุ่มตรงคืนแห่งความสูญเสีย .. น้ำไพรินเริ่มขยับมือได้ที่ละเล็กที่ละน้อย เปลือกตาที่ปิดค่อยๆ เปิดออก ดวงตาเริ่มปรับกับแสงที่ส่องผ่านมาจากหน้าต่าง หน้าของนาครค่อยๆ หันศีรษะไปทางซ้ายภาพมัวๆ

เริ่มชัดเจนขึ้น ปรากฏเห็นหลวงพี่ยืนอุ้มนาคอยู่ข้างๆ “ดีขึ้นหรือยังสีกาไพริน” น้ำไพรินค่อยๆ ดันแผ่นหลังขึ้นให้ตนเองกึ่งนั่งกึ่งนอนในท่าที่สบายแล้วพนมมือนมัสการหลวงพี่ “เจ้าคะ ดีขึ้นมาก” “สีกาไพรินเดินไหวหรือเปล่า?” “เจ้าคะ หลวงพี่” “เดินตามหลวงพี่มา”

เดือนธันวาคมฤดูหนาวในโรงพยาบาลสาววัยกลางคนเดินโซเซตามหลังหลวงพี่ไปทางห้องดับจิต เธอแทบไม่อยากจะเชื่อว่าวันหนึ่งต้องเดินเข้ามาทางนี้ เธอภาวนาให้หลวงพี่เดินถัดห้องดับจิตไป เพราะถัดจากห้องดับจิตเป็นห้องผู้ป่วยสาหัส ทั้งที่เธอรู้ว่าเป็นไปไม่ได้..

หลวงพี่อุ้มนาคเดินเลียแข้งเลียขาพร้อมกับน้ำไพริน เมื่อถึงห้องดับจิตหลวงพี่จึงเปิดประตูช้าๆ ค่อยๆ ยื่นหน้าเข้าไปที่ละน้อย มือสองข้างค่อยๆ ผลักประตูเข้าไป วินาทีนั้นเสียงเต้นหัวใจของนาคเริ่มถี่ขึ้น ไม่ถึงสิบวินาทีนาคร้องไห้กึกก้องทั่วห้องดับจิต ของเหลวอุ่นๆ ได้ไหลออกมาใส่มือกับจีวรของหลวงพี่เป็นครั้งที่สอง สักพักเสียงร้องไห้เริ่มค่อยๆ หยุด แต่มือกับจีวรของหลวงพี่เปราะเปื้อนของเหลวนาคอยู่ น้ำไพรินไม่ขอเข้าไป เพราะจิตอ่อน หลวงพี่จึงขอให้คุณหมอพูดตั้งๆ ให้เสียงออกไปด้านนอกให้ได้ยินถึงหน้าไพริน คุณหมอบตอบตกลง หลวงพี่ถามคุณหมอและเอามือข้างซ้ายดึงตู้เก็บศพออกทันที “โยมหมอ ศพผู้หญิงที่เสียชีวิตวันนี้ใช่หรือไม่?” “ใช่ครับ หลวงพี่” “เป็นอะไรถึงเสียชีวิต?” “เรียนหลวงพี่ ถูกข่มขืนแล้วฆ่ากลางห้องผู้บริหารครับ” “โยมหมอ ขอขอบคุณมาก โยมหมอที่ล้างมือล้างได้หรือเปล่า?” “ตามสบายครับ หลวงพี่”

น้ำไพรินได้ยินหลวงพี่กับคุณหมอบอกกันอยู่ในห้องดับจิต สักพักเสียงกรีดร้องด้านนอกประตูห้องดับจิตดังเข้ามาถึงในห้องดับจิต หลวงพี่กับคุณหมोजึงรีบเดินไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นด้านนอก ใครมากรีดร้องในโรงพยาบาล ทันใดนั้นเห็นน้ำไพรินใช้มือสองข้างดึงเส้นผมตนเองไปมา มือหงิก คุยด้วยก็ตอบว่าไม่จริงอย่างเดียว ทำให้คุณหมอต้องโทรศัพท์เรียกคุณพยาบาลที่อยู่ศาลาแดงตึกจิตวิทยาฝั่งตรงข้ามมาห้ามมัดมือ มัดเท้า และมัดปากออกไป

เวลาเที่ยงคืนในคอนโดกลางเมืองชั้นสิบเอ็ดห้องที่อบอวลไปด้วยราคาเดียวกับหัวหน้าของพ่อน้อย ระหว่างที่นั่งเฝ้ากับหัวหน้า คุณพ่อน้อยจึงตัดสินใจเปิดโทรศัพท์คิดว่าหากภรรยาโทรศัพท์มาตามจะได้กลับบ้านจะดูเป็นการเนิ่นที่สุด สักพักเสียงดีด ดีด ดีด ดีด จุกจิก คำโทรหมดครบถ้วนโทรกลับด้วยสิบแปดข้อความเบอร์ที่ไม่ได้รับสายสามสิบสาย ระหว่างที่มือข้างซ้ายกอดหัวหน้าส่วนมือขวาดูโทรศัพท์ พ่อน้อยจึงตัดสินใจโทรศัพท์กลับไปหาแม่พิมพ์ โทรศัพท์ของแม่พิมพ์ไม่มีเสียงตอบรับ พ่อน้อยจึงรีบลุกเดินออกไปจากห้องลงบันไดจากชั้นสิบเอ็ดถึงชั้นหนึ่งแล้วรีบขับรถกลับบ้าน

ตีหนึ่งของฤดูหนาวไม่มีลมพัด วันนี้เป็นคืนเดือนมืด ไม่มีดาว เสียงรถพ่นน้อยขับมาด้วยความเร็วและเปิดไฟสูงส่องขึ้นไปด้านบนบ้าน เสียงแตรดังเป็นจังหวะเพื่อปลุกภรรยาไปเปิดประตูรั้วบ้านให้ สักพักเริ่มหุดหิดภรรยาทำไมไม่ลงมาเปิดประตูรั้วบ้านสักที จึงใช้มือทั้งสองข้างบีบแตรในรถ เสียงแตรดังไม่เป็นจังหวะอยู่ห่างๆที่ ความโมโหของพ่นน้อยทำให้ตัดสินใจดับเครื่องยนต์อยู่หน้าบ้านและปีนรั้วบ้านเข้ามาเพื่อตั้งใจมาตำรยาตนเอง “ทำไมนอนซี้เขาจัง สามบีบแตรปลุกมาเปิดประตูรั้วหน้าบ้านห่างๆที่แล้วทำไมไม่ตื่น” เสียงบ่นและเสียงเดินเท้าอย่างรุนแรงของพ่นน้อยเคาะประตูหน้าบ้านดัง บัง บัง บัง อย่างบ้าคลั่ง “เปิดประตู ไม่เปิดจะพังจริงๆ “ เสียงตีม ของฝ่าเท้าพ่นน้อยแปดครั้งทำให้ประตูหน้าบ้านเปิดออก พ่นน้อยไม่รอช้ารีบวิ่งขึ้นไปด้านบนบ้าน ระหว่างที่วิ่งขึ้นไปด้านบนบ้านได้ชำเรื่องหันไปด้านซ้ายหันไปด้านขวารู้สึกบ้านเงียบผิดปกติ พอถึงห้องนอนไม่เห็นภรรยาที่ปลุก ขณะนั้นเสียงโทรศัพท์จากโรงพยาบาลโทรมา “คุณ.. เปิดโทรศัพท์ได้แล้วหรือ .. มารับศพภรรยาคุณที่โรงพยาบาลด้วยนะ ที่หลังหัดเปิดโทรศัพท์เสียบ้างสิ..”

วันนี้ช่างเป็นคืนเดือนมืดที่มีมืดมืดในใจผู้เป็นสามีเหลือเกิน พ่นน้อยนั่งอยู่ในท่ารับโทรศัพท์ที่ไม่พูดไม่จา สักพักหยดน้ำตาไหลลงกระทบพื้นกระเบื้องสีชมพูอ่อน เสียงติง .. ติง ติง หยดลงไม่ขาดสายราวฝนตก มีจดหมายแผ่นสีชมพูติดไว้หน้าประตูเขียนว่า “วันนี้ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรกับการไปทำงานในวันหยุดแสนน่าเบื่อ ฉันรู้สึกปวดท้องตั้งแต่เช้า ทานยาลงไปแล้วสองเม็ดก็ยังไม่ได้ดีขึ้น แต่ถ้าฉันไม่ไหวจริงๆ จะโทรศัพท์ให้คุณมารับฉันที่ทำงานนะ มีอีกเรื่องที่ฉันไม่อยากปิดบังคุณไว้ในฐานะที่เราเป็นสามีภรรยาคนหนึ่งปีที่แล้วฉันเคยถูกขึ้นใจจากผู้ชายชื่อนายนาคร บุญดับและมีคนรักเก่าชื่อนายนาคัง บุญดับที่เสียชีวิตไปแล้ว หากคุณจะโกรธจะเกลียดหรือจะพาฉันไปจดทะเบียนหย่าก็ได้นะ แต่เก้าปีที่เราแต่งงานกันฉันรักคุณนะน้อย .. ฉันจึงเขียนติดไว้หน้าประตูเผื่อฉันเป็นอะไรไป รักน้อยที่สุดจากพิม “ เมื่อคุณพ่นน้อยอ่านเสร็จจึงรีบวิ่งลงบันไดทั้งน้ำตาคลอเข้าขึ้นรถไปโรงพยาบาลหาแม่พิม

ประมาณตีหนึ่งสิบห้านาทีถึงโรงพยาบาลกลางเมือง พ่นน้อยบอกยามรักษาความปลอดภัยหน้าโรงพยาบาลให้ช่วยดับเครื่องยนต์ คุณพ่นน้อยสวมจิตวิญญาณนักวิ่งร้อยเมตรไปที่ห้องดับจิตทันที ระหว่างที่วิ่งไปด้วยความเร็วได้ข่มขู่คนหมอบทุกคนที่เดินผ่าน “ผมจะฟ้องพวกคุณทุกคน ภรรยาผมยังไม่ตาย ใครเอาภรรยาผมไปไว้ห้องดับจิต “ พ่นน้อยวิ่งมาถึงห้องดับจิตจนลืมหันหันเหินหนี “คุณหมอ..ภรรยาผมอยู่ที่ไหน” “ช่องD12 เปิดดูครับ ไซ้ศพภรรยาคุณหรือเปล่า ? ถ้าใช่..ช่วยเซ็นชื่อยืนยันกับพนักงานด้านนอก และรับกลับบ้านได้ครับ”

กลิ่นของน้ำยาฉีดศพข้างเหม็นไปทั่วห้องดับจิต พ่อน้อยค่อยเดินไปช้าๆ ยิ่งเดินไปใกล้ตู้เก็บศพของแม่พิมพ์มากเท่าไรน้ำตา ยิ่งไหลออกมาเท่าไรนั้น พ่อน้อยใช้มือข้างซ้ายเอื้อมไปจับตู้เก็บศพช้าๆ แล้วค่อยดึงตู้ออกมาทีละน้อยจนเห็นเป็นรูปร่างศพห่อผ้าสีขาว จึงกลั้นใจแกะผ้าห่อศพส่วนใบหน้าทีละน้อย เจอกลิบบุกลาบสีแดงเหี่ยวจึงปิดทิ้ง 1..2..3.. เสียงบ้ำคั่งของพ่อน้อยดังขึ้นพร้อมกับกอดภรรยาของตนเองอย่างสุดแรง จนคุณหมอบ คุณพยาบาล และพนักงานด้านนอกต้องอดหู สักพักเสียงบ้ำคั่งหายไป มีแต่น้ำตาที่ไหลออกมาให้เห็นไหลออกมาด้วยความรักภรรยาสุดดวงใจดังฝนเลือดโปรยลงใส่ศพภรรยา เสียงสะอึกสะอื้นดังไม่เป็นจังหวะ ขณะนั้นเสียงเดินเท้าของคุณหมอบค่อยๆ เดินมาใกล้ๆ ใช้มือขวาแตะหัวไหล่ข้างซ้ายของพ่อน้อย “คุณ..ทำใจเสียเถอะ” “คุณหมอบครับ ภรรยาผมตายเพราะอะไรครับ ?” “ถูกข่มขืนแล้วฆ่าคุณ ตอนนี้อำรวจกำลังเร่งติดตามคนร้ายอยู่ ใจเย็นๆ เอาไว้ล่ะครับ คุณหมอบเชื่อว่าตำรวจต้องจับตัวคนร้ายมาลงโทษได้แน่ๆ”

ตอนบ่ายวันที่แสนโศกเศร้างานพิธีฌาปนกิจศพที่มีแต่โรงศพเปล่าของแม่พิมพ์เพื่อรอการชันสูตร จัดงานแบบไม่มีพิธีรีตอง เสียชีวิตไม่กี่วันเผาทันที ทำให้เป็นที่สงสัยของแขกที่มาร่วมงานเป็นอย่างมาก เพราะอะไรถึงได้รีบจัดการฌาปนกิจศพเร็วอย่างนี้ สักพักหลวงพี่ได้คิดอุบายตกลงจัดการกับแขกที่สงสัยให้รู้สึกหายข้องใจ จึงจับไมโครโฟนพูดว่า “คุณแม่ของนาครีกลับสวรรค์ดวง มีภารกิจไปปราบปรามหัวหน้าของสามี” แขกที่อยู่ในงานต่างหัวเราะ ..ด้วยความไม่รู้ไปตามกัน แต่พ่อน้อยกลับเข้าใจเป็นอย่างดีในสิ่งที่หลวงพี่พูด พ่อน้อยจึงเดินมาหาหลวงพี่ทันที “หลวงพี่ทราบเรื่องนี้ด้วยหรือครับ” “โยมเป็นคนพูดเองว่าอาตมาเก่งทุกเรื่อง อะไรที่ควรละก็ละเสียบัดนี้เถิด ก่อนจะสายเกินไป ไม่มีข้างน้อยให้ใช้งาน” พอพูดเสร็จหลวงพี่ได้ชี้นิ้วไปทางรถตู้วัด พ่อน้อยมองเห็นนาครกับน้ำไพรินอยู่ในรถตู้วัด หลวงพี่จึงพูดขึ้น “ชีวิตหนึ่งเกิดมา ยังไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยก็เป็นผู้ไม่รู้เสียแล้ว ส่วนอีกชีวิตหนึ่งได้เรียนรู้ แต่ยังไม่แตกฉานในความรู้ก็กลายเป็นผู้ไม่รู้ โยมน้อยโชคดีกว่าหลวงพี่ไม่สามารถประมาณค่าได้เลย”

หลังเสร็จสิ้นพิธีฌาปนกิจศพแม่พิมพ์ หลวงพี่ได้เดินทางกลับวัดเพียงลำพัง น้ำไพริน พ่อน้อยโทรศัพท์เรียกรถโรงพยาบาลมารับตัวไปบำบัดจิตที่ศาลาแดง ส่วนนาครอยู่กับพ่อน้อยที่บ้านหลังเดิม

เสียงไก่ขันตอนเช้าตรู่ปลุกพ่อน้อยรับเช้าวันใหม่ที่สดใส วันนี้พ่อน้อยว่างงานหนึ่งวัน เพื่อตั้งใจพานาครไปทำบุญที่วัดหลวงพี่ ระหว่างขึ้นรถไปวัดหลวงพี่มีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมาจากแพมเพิร์สเปรอะเปื้อนมือกับเสื้อพ่อน้อย คุณพ่อน้อยจึงตกใจรีบขับรถด้วยความเร็วไปที่วัด

รถได้วิ่งเข้ามาในวัดด้วยความเร็ว ก่อนจะมาจอดหน้ากุฏิของหลวงพี่ เสียงเครื่องยนต์ดับสนิท พ่อน้อย
อุ้มนาครมาหาหลวงพี่ หลวงพี่จึงเดินเท้าเข้ามาหาทันที “มาแต่เช้านะ วันนี้” “ครับหลวงพี่ ตั้งใจมาทำบุญ
เอ็นขวัญให้นาครและแม่ของนาครครับผม” “ดีแล้ว เริ่มทำดี สิ่งดีจะตามมา” “แต่ผม มีเรื่องข้องใจเกี่ยวกับ
นาครครับผม” พ่อน้อยยกมือข้างซ้ายกับเสื้อที่เประอะเปื้อนของเหลวอู่นๆ ของนาครให้หลวงพี่ดู “หลวงพี่
ครับ นี่มันคืออะไร?” สักพักเสียงเดินเท้าของหญิงสาวเลยวัยทองค่อยเดินมาหยุดข้างๆ ด้านซ้ายของพ่อ
น้อย “นมัสการหลวงพี่” พ่อน้อยหันคอชำเรื่องไปดูเห็นแม่นมที่แม่พิมเคยจ้างมาทำงานเป็นที่เลี้ยงนาคร
สมัยยังมีชีวิตอยู่ “เป็นอย่างไรบ้าง แม่นมสบายดีหรือเปล่า?” เสียงพ่อน้อยถามแม่นมด้วยความดีใจ
เพราะไม่ได้เจอกันนาน สักพักหลวงพี่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พูดขึ้น “โยมน้อย ไม่ต้องเหนื่อยแรงไปตามหาแล้ว
ถามข้อข้องใจจากแม่นมได้เลย” แม่นมชำเรื่องดูนาครด้วยอาการตกใจ เพราะแม่นมจำนาครได้ สีหน้าเธอ
หวาดกลัวนาครอย่างมาก และเธอสงสัยว่าทำไมตนเองถึงได้เลือกมาทำบุญวัดนี้ ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยผ่าน
มาแถวนี้เลย จึงคิดอยู่นานจนจำได้ว่าตอนกลางคืนฝันว่ามีพระหนุ่มรูปหนึ่ง ชวนมาเอาของดีเลขท้ายสาม
ตัวที่วัดนี้ เธอเลยมาตามฝัน..

“แม่นม บอกได้หรือยัง ว่านี่คืออะไร?”

“น้ำอสุจิ...คือคำสาปนรกแห่งราคะ กรรมติดตามผู้มีจิตใจบาปจากการผิดภรรยาผู้อื่น ช่มชืดแล้วฆ่า
ผู้อื่น”

“หลวงพี่.. มันเป็นไปไม่ได้ ยายแก่นี้เพื่อเจอ”

ขณะที่พ่อน้อยกำลังด่าแม่นมว่าเป็นยายแก่เพื่อเจอ หลวงพี่ได้ให้แม่นมออกไปรอด้านล่างกุฏิ สักพัก
หลวงพี่ได้ลุกออกจากอาศรมเดินก้าวลงมาระดับเดียวกับคุณพ่อน้อยและนาคร หลวงพี่ใช้มือข้างขวาล้วง
เข้าไปในที่ลับของท่าน ก่อนจะดึงของสิ่งนั้นในที่ลับของท่านออกมาช้าๆ พ่อน้อยทำหน้า ง ว่าหลวงพี่เอา
มือล้วงเข้าไปทำอะไรกับที่ลับของท่าน จังหวะนั้นเองพ่อน้อยต้องตกตะลึงกับของที่หลวงพี่หยิบออกมาให้ดู
สิ่งนั้นคือแอมเพิร์ส หลวงพี่คลี่แอมเพิร์สออกให้พ่อน้อยดู คุณพ่อน้อยจึงชะงักหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ เห็น
ของเหลวเหมือนกันกับในมือและเสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนตนเอง จึงแสดงอาการตกใจสุดขีด พ่อน้อยพูดขึ้น

“หมายความว่าอย่างไรหลวงพี่?”

“โยมเชื่อเรื่องสองคนในร่างเดียวกันหรือเปล่า?”

“ช่วยขยายความได้หรือเปล่าครับ?”

“ชาติปางก่อน อาตมาเกิดเป็นฝาแฝดผู้น้องในร่างเดียวกันกับนาครลูกชายของโยม นาครได้สร้างแผลใจให้กับผู้หญิงไว้มากมายในชาติที่แล้ว ชมชื่นแล้วฆ่าผู้หญิง ผิดภรรยาชาวบ้านที่วราชอาณาจักร โดยที่อาตมาไม่สามารถยับยั้งฝาแฝดนาครผู้พี่ได้เลย คืนวันพระเท่านั้นที่อาตมาจะได้สลักร่างกับฝาแฝดผู้พี่ออกมาปฏิบัติกรรมหนึ่งวันต่อสัปดาห์”

“หลวงพี่ มุสาบาปนะครับผม”

“หลวงพี่เป็นพระไม่มุสาหรอก นาครเกิดตรงกับวันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2532 เวลา 12.00 น ส่วนหลวงพี่เกิดตรงกับวันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2501 เวลา 12.00 น. ชีวิตของหลวงพี่กับนาครต้องเดินตามลิขิตราคะและคำสาปนกที่โดนสาปแช่งจากผู้หญิง นาครได้ฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เกี่ยวข้องโดยที่เขาไม่รู้ตัว โดยการพรางภรรยาออกไปจากโยมน้อย”

“หลวงพี่ครับ นิยายหลอกเด็ก ค่อยมาเล่าให้ผมฟังใหม่วันหลังเถอะ วันนี้ขอบคุณมากครับ ที่เอ็นชวัลญให้นาครและคุณแม่ของนาคร กราบลาแล้วกันครับ เดี่ยวต้องรีบไปหาหัวหน้าครับ ” พ่อน้อยเดินไปขึ้นรถแล้วหัวเราะซ่าๆ ก่อนจะขับรถออกไป

“กรรมที่จะเกิดต่อไปนี้กับน้อง .. ช่างเป็นกรรมหนักหนาสาหัสเหลือเกิน แผลใจครั้งนี้ทับถมบาปเก่าให้หนักหนาทวีขึ้นไปอีก น้องได้สร้างบาปอีกแล้วโดยไม่รู้ตัว”

“หัวหน้าจ้า.. รอป้านานหรือเปล่า..?”

“ไปทำอะไรมาหรือป่า? นี่ลูกใครน่ารักจัง?”

“ป่าพาลูกไปทำบุญกับพี่นิยายหลอกเด็กของหลวงพี่ที่วัด นี่ลูกชายของป่าชื่อนาคร..”

เสียงบรรเลงดนตรีรักรั้งที่สืบเอ็ดบริเวณคอนโดกลางเมืองได้เปิดฉากขึ้นอีกครั้งด้วยรสแห่งราคะ นาครกรีดร้องแข่งกับเสียงเพลงที่บรรเลงอย่าเร้าร้อนอบอวลไปด้วยกลิ่นกามรมย์

“หัวหน้า.. ปากลับนะครับ”

“พรงนี้อย่าเข้าทำงานสายนะ เดี่ยวหัวหน้าไล่ออกนะป่า”

“จำ...จะ”

พ่อน้อยได้อุ้มนาครขึ้นพาดไหล่ข้างซ้าย ขณะที่กำลังยกขึ้นท่าเรือเห็นของเหลวเปราะเปื้อนโซฟาเต็มไปหมด

“น้ำอะไร ทำไมมาเปราะเปื้อนที่โซฟาได้?”

“สงสัยฉี่ของนาครคะป๊า..”

“ไม่ใช่.. ฉี่อะไรมีสีแบบนี้” พ่อน้อยเริ่มสงสัยในใจหรือคำพูดของแม่นมจะเป็นความจริง จึงรีบลงจากคอนโดชั้นที่สิบเอ็ดขับรถไปหาหลวงพี่ที่วัดอีกครั้ง พ่อน้อยตั้งใจว่าไปครั้งนี้ต้องได้ความจริง

เสียงขับรถของพ่อน้อยวิ่งเข้ามาในวัดด้วยความรวดเร็วกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา พ่อน้อยชำระเรื่องผ่านออกไปด้านซ้ายข้างคนขับ เห็นหลวงพี่กำลังกวาดไปไม่จึงรีบดับเครื่องยนต์ทันที จึงอุ้มนาครไปถามความจริง..

“หลวงพี่ ตอบผมมาว่าคำพูดของแม่นมเป็นความจริง?”

“ใจเย็นๆ เย็น ไม่ต้องรีบ ค่อยพูดค่อยจา”

“คำพูดของแม่นมเป็นความจริงใช่ไหมหลวงพี่?”

“ถึงหลวงพี่บอกโยมไปก็ไม่ประโยชน์ โยมเป็นผู้หมกมุ่นในราคะ ไม่มีมีจิตสำนึกในความเชื่อ”

“หลวงพี่อย่ามาเล่นลิ้น พูดมา....”

“ใช่แล้วโยม คำพูดแม่นมเป็นความจริง“

“แม่นมรู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับนาครอีกพูดมา หลวงพี่พูดที่อยู่ของแม่นมมาดีกว่าว่าอยู่ที่ไหน?”

“สายเกินไปแล้วโยม แม่นม.. นอนไหลตายที่วัดเมื่อคืนนี่เอง”

พ่อน้อยปากค้างตาค้างมือไม้สั่นไปหมดทั้งตัวกับอาการตกตะลึง หลังหลวงพี่พูดว่าแม่นมเสียชีวิต ทั้งที่เมื่อวานยังทักทายพูดคุยกับแม่นมอยู่ดีดี

เย็นวันนั้นพ่อน้อยกราบลาหลวงพี่ ระหว่างที่ก้มกราบสายตาพ่อน้อยชำระเรื่องไปด้านข้างของพระประธาน เห็นช่อดอกกุหลาบสีแดงที่เหี่ยวแห้งในแจกัน พ่อน้อยจึงพูดหยอกล้อหลวงพี่เล่นๆ ดอกกุหลาบสี

แดงไม่เหมาะมาตั้งไว้ในบนศาลาวัดหรือหลวงพี่โบราณท่านถือ หลวงพี่หัวเราะชอบใจยกใหญ่ พ่อน้อย
อุ้มนาครลงจากบันไดไปขึ้นรถ โดยสายตาของหลวงพี่จ้องมองไม่ละสายตา

สองทุ่มตรงในวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ของฤดูหนาวพ่อน้อยซื้อของเล่นรถแข่งชิ้นใหม่ให้นาครเป็น
ของขวัญวันปีใหม่ รู้สึกนาครจะชอบกับของเล่นชิ้นใหม่ที่พ่อน้อยซื้อให้ พ่อน้อยนั่งลงกับพื้นกระเบื้องสี
ชมพู่ก่อนเล่นของเล่นกับนาครอย่างสนุกสนาน สักพักอาการคันบริเวณข้างน้อยจึงเอะใจเกิดอะไรขึ้นกับ
ตนเอง พ่อน้อยจึงลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องน้ำถอดกางเกงยื่นออกพร้อมกับดึงกางเกงในรูดลง เสียงบ้าคลั่ง
ได้ดังออกมาจากห้องน้ำสีเขี้ยวอ่อน สายตาของพ่อน้อยก้มหน้ามองข้างน้อยของตนเองเห็นเม็ดใหญ่ร้อย
เม็ดเกิดทั่วบริเวณกึ่งดวงใจเต็มไปหมด แต่ละเม็ดให้ความคันบ้าง ความแสบร้อนบ้าง และความ
เจ็บปวดทรมานทรมาย

พ่อน้อยตั้งสติได้ รีบสวมกางเกงยีนตัวโปรดไม่ใส่กางเกงในวิ่งออกมาจากห้องน้ำสีเขี้ยวอ่อนขับรถไป
โรงพยาบาลกลางเมือง โดยปล่อยให้นาครเล่นของเล่นอยู่บ้านตามลำพัง

นักอินทรีกำลังเผชิญกับความเจ็บตามลำพัง ทันใดนั้นใบไม้หน้าบ้านเริ่มปลิวลอยสูงขึ้นเสียงปิดประตู
ดังปัง.. เศษถุงพลาสติกกลอยบนท้องฟ้าเต็มไปหมด สักพักพายุลูกใหญ่พัดเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัว เสียง
บานหน้าต่างกระทบกับขอบหน้าต่างปังปังๆ ปังปัง ข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้านตกแตกกระจายคน
ละทิศคนละทาง นาครกลิ้งไปกลิ้งมาพร้อมเสียงกรี๊ดร้อง แก้วที่วางบนโต๊ะแตกตกลงมาใส่ขาซ้ายนาครทำ
ให้มีเลือดไหลออกมาอย่างมาก และที่สำคัญของเหลวอุ่นๆ ได้ไหลออกมาจากแพมเพิร์สเป็นทางยาวจน
ผสมกับเลือดที่ขาซ้ายยาวไปถึงห้องน้ำสีเขี้ยวอ่อน...

สี่ทุ่มกว่าพ่อน้อยเดินกำข้างน้อยด้วยมือข้างขวาไปที่แคชเชียร์ถามคุณพยาบาลถึงสาเหตุของโรค คุณ
พยาบาลจึงแนะนำคุณพ่อน้อยให้ไปรอที่ห้องผ่าตัด พร้อมกับยื่นบัตรคิวให้ การเดินไปที่ห้องผ่าตัดของพ่อ
น้อยเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะยิ่งเดินยิ่งปวดแสบปวดร้อน คันตามผิวหนัง เมื่อเดินมาถึงห้อง
ผ่าตัด คุณหมอผู้หญิงผลัดประตูดอกมาพอดี พ่อน้อยจึงรีบวิ่งไปถามอาการ..

“คุณหมอบอกครับ ช่วยดูให้ผมหน่อย?”

“ดูอะไรคะ?”

“ดูไอนี้ครับ”

“พูดดีดีค่ะ ไม่ต้องอาย..”

“ช่างน้อยครับ ช่วยดูอาการให้ที่ไม่ไหวแล้ว..”

“คุณหมอว่าไม่ใช่ช่างน้อยนะคะ นี่ช่างสารเลยคะ บวมมากไปทำอะไรมาคะคุณ?”

“ไม่ได้ทำอะไรครับ โอ๊ย...คุณหมอเบาๆ ผมเจ็บ คุณหมอล่ะจะได้ผ่าตัดหรือเปล่า?”

“คุณหมอ ขอตรวจดูอาการก่อน ส่วนคุณไปทำอะไรมาบอกคุณหมอมานะคะ ? เพื่อจะได้รู้อาการรักษาได้ทันทวงที”

“ผมไปเที่ยวนางมะขามมาครับคุณหมอ...”

“ฮืม...ไม่ต้องตรวจมันแล้วคะ ตัดอย่างเดียว..”

“โอ๊ย...คุณหมอย่าบิบบแรงสิครับ”

“ขอโทษค่ะ หมั่นไส้”

คืนวันนั้นคุณหมอจึงลงความเห็นให้ตัดช่างน้อยของพ่อน้อยทิ้งออกทั้งหมด คุณหมอให้เหตุผลรูปทรงเปลี่ยนไปไม่สามารถใช้งานได้..

ห้าทุ่มครึ่งพ่อน้อยเดินออกมาจากห้องผ่าตัดด้วยสีหน้าโศกเศร้ากับการจากไปของช่างน้อย พ่อน้อยได้ชำระเรื่องหันกลับไปหาคุณหมอผู้หญิง เธอยืมให้พ่อน้อยก่อนสะบัดก้นจากไป..

เที่ยงคืนกว่าพ่อน้อยรีบจอดรถดับเครื่องยนต์ วิ่งผลักเปิดประตูหน้าบ้านเข้าไปด้วยความเป็นห่วงนาคร แต่ไม่เจอนาคร เจอเลือดกับของเหลวอุ่นๆ ผสมกันเป็นทางยาวไปถึงห้องน้ำสีเขียวอ่อน สีหน้าของพ่อน้อยเริ่มหวาดวิตกสุดขีด ลึกพักเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นตรงกระเป๋ากางยีนด้านขวา

“สวัสดีครับ คุณพ่อของนาครพูดสาย”

“นี่หลวงพี่พูดสายนะโยมน้อย ตอนนี้นาครอยู่ที่วัดปลอดภัยแล้ว”

กลางดึกคืนพายุบ้าคลั่ง พ่อน้อยรีบขับรถออกจากบ้านไปที่วัดหลวงพี่ ทั้งที่อาการผ่าตัดยังไม่หายดี พ่อน้อยเลื่อนกระจกข้างคนขับลงเห็นหลวงพี่ยืนอุ้มนาครอยู่บนศาลาจึงคลายความหวาดวิตก

“นมัสการหลวงพี่ครับ นาคกรเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

“เศษแก้วบาดขาซ้ายนิดหน่อย หลวงพี่ทำแผลให้แล้ว”

“หลวงพี่ไปทำอะไรที่บ้านของผมครับ?”

“เปล่า.. เพื่อนบ้านโยมน้อย เขาได้ยินเสียงร้องของนาคกรจึงชะง่อนหน้าออกมาดู เห็นแต่นาคกรอยู่ในบ้านตามลำพัง เขาจึงโทรศัพท์มาหาหลวงพี่ให้ไปดู”

“ขอขอบคุณหลวงพี่ที่ช่วยชีวิตนาคกรครับ”

“หากโยมน้อยจะทิ้งนาคกรให้อยู่บ้านตามลำพัง กรุณาเอาเบอร์โทรศัพท์โยมน้อยทิ้งไว้ในเสื้อนาคกรด้วย”

“ครับผม ผมขอเบอร์โทรศัพท์หลวงพี่ได้หรือเปล่าครับ? เอาไว้ติดต่อเวลาฉุกเฉิน”

คอนโดกลางเมืองชั้นที่สิบเอ็ดที่เร่กลิ่นเร้าร้อนของวาคะ พ่อน้อยทิ้งนาคกรให้อยู่บ้านตามลำพังพร้อมกับเบอร์โทรศัพท์ที่ติดไว้เสื้อนาคกร

“ป้าคะ..วันนี้มาทำงานตรงเวลานะคะ ประทับใจป้าที่สุดเลย...”

“ป้า.. คงมาทำงานวันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้ว”

“ทำไมคะป้า..?”

“ดูเอาเองแล้วกัน”

“ว้าย....ป้าด้วนๆ ป้าด้วน....”

“อย่าอย่า! ยืมโทรศัพท์ได้หรือเปล่า?” พ่อน้อยโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือให้หลวงพี่ไปรับนาคกรที่บ้าน เพื่อนำมาไว้ที่วัดกลัวโจรขี้อูยมาควักหัวใจนาคกร แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เพราะเบอร์โทรศัพท์เครื่องพ่อน้อยกับเบอร์โทรศัพท์เครื่องหัวหน้ามีเบอร์หลวงพี่ พ่อน้อยจึงสงสัย..

“นางมะขาม ทำไมมีเบอร์โทรศัพท์ของหลวงพี่?”

“หลวงพี่เป็นเจ้าของคอนโดแห่งนี้จ้างพวกเรามาให้ดูแลป้าโดยเฉพาะคะ ..”

พ่อน้อยนี้ยกย่องเรื่องเล่าต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งเรื่องการเสียชีวิตของภรรยา กลีบกุหลาบแดงเหี่ยวในผ้าเก็บศพ ซอกกุหลาบแดงในแจกันข้างพระประธาน การจ้ำนางมะขาม การไหลตายของแม่นมที่วัด และสาเหตุการบ้าน้ำไฟริน คุณพ่อน้อยนั่งทบทวนเหตุการณ์อยู่นานในความสงสัยของพระหนุ่มรูปนี้ ทำเพื่ออะไร ? ทันใดนั้นพ่อน้อยจึงนึกถึงความปลอดภัยของนาครเป็นอันดับแรก รีบลุกออกจากโซฟาในห้องชั้นที่สิบเอ็ดวิ่งไปกดลิฟต์ แต่ลิฟต์ไม่เปิด จึงตัดสินใจวิ่งลงบันไดไปขึ้นรถชั้นหนึ่ง ระหว่างวิ่งหัวอกความเป็นพ่อแทบใจขาดดีนักกลัวนาครจะมีอันตราย เมื่อวิ่งมาถึงรถจะติดเครื่องยนต์ รถติดเครื่องยนต์รอแล้ว จึงรีบขับด้วยความเร็ว แต่ในระหว่างขับรถถึงไฟแดงจะหยุดรถ พ่อน้อยเบรกรถไม่อยู่ พ่อน้อยหักหลบรถที่อยู่ข้างหน้าด้วยความเร็ว รถคุณพ่อน้อยเอียงข้าง ล้อรถพ่อน้อยเตะพื้นถนนเพียงสองล้อด้านคนขับ ระหว่างนั้นรถพวงสิบล้อขับมากำลังจะชนอยู่แล้ว พ่อน้อยจึงตัดสินใจเหยียบคันเร่งสุดแรง รถพวงวิ่งตัดหลังรถของพ่อน้อยไปนิดเดียว พ่อน้อยจึงขอตั้งปฏิญาณต่อตนเองว่าจะเลิกเที่ยวนางมะขามต่อจากนี้เป็นต้นไป..

เมื่อรถวิ่งมาถึงประตูรั้วบ้านด้วยความเร็ว พ่อน้อยจึงตัดสินใจขับรถพุ่งชนต้นมะขามขนาดใหญ่หน้ารั้วบ้านเพื่อหยุดรถ ส่วนตนเองกระโดดออกจากรถด้วยอาการผ้าตัดที่ยังไม่หายดี โชคดีที่ถึงขณะหน้าบ้านช่วยไว้จึงไม่บาดเจ็บมาก พ่อน้อยรีบลุกออกจากถึงขณะหน้าบ้านวิ่งเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็วแต่ไม่เจอนาคร จึงหยิบโทรศัพท์โทรหาหลวงพี่ทันที

“หลวงพี่พูดสาย..”

“หลวงพี่.. ท่านพานาครไปไว้ที่ไหน?”

“หลวงพี่พานาครกับสีกาไฟรินมาเที่ยวภูเขา ชมพระอาทิตย์ขึ้นที่จังหวัดทางภาคอีสาน ถ้าอยากเที่ยวก็ตามมานะโยมน้อย..”

หลังสิ้นเสียงวางโทรศัพท์ของหลวงพี่ พ่อน้อยรีบขับมอเตอร์ไซค์คันรุ่นปู่ไปวัดด้วยความเร็วสามสิบล้อต่อชั่วโมงมุ่งหน้าไปที่กุฏิของหลวงพี่ โดยตั้งใจไปหาเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับพระหนุ่มรูปนี้ เพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดตั้งแต่เรื่องการเสียชีวิตของภรรยา กลีบกุหลาบแดงเหี่ยวในผ้าเก็บศพ ซอกกุหลาบแดงในแจกันข้างพระประธาน การจ้ำนางมะขาม การไหลตายของแม่นมที่วัด และสาเหตุการบ้าน้ำไฟริน ขนาดที่รถของคุณพ่อน้อยวิ่งมาถึง กองเพลิงมီးมากำลังแผดเผากุฏิของหลวงพี่และศาลาวัดอย่างรวดเร็ว พระ – เณร และชาวบ้านต่างหาชุกถึงกับขันตักน้ำและสายยางช่วยกันดับไฟอลหม่านไปหมด สุดท้ายสามารถช่วยกันดับไฟไว้ได้ครั้งหนึ่ง

พ่อน้อยนั่งตกตะลึงกับเหตุการณ์อยู่บนรถมอเตอร์ไซด์สักพัก จากนั้นเมื่อตั้งสติได้จึงรีบวิ่งไปช่วยพระกับเณร และชาวบ้านดับไฟ จนพระ – เณร และชาวบ้านหัวเราะ เพราะไฟดับไปตั้งนานแล้ว พ่อน้อยจึงแก้เงินด้วยการรีบวิ่งเข้าไปกุฏิค้นหาหลักฐานท่ามกลางเปลวเพลิงที่ยังไม่ดับสนิท ค้นหาทุกซอกตู้ หนังสือ เสื้อผ้า และพระพุทธรูป หาอย่างไรก็ไม่พบจึงบันดาลโศกสว่างพระพุทธรูปใส่กำแพงบนหัวที่นอนหลวงพี่จนแตกออก พ่อน้อยจึงเงยหน้าขึ้นพบถุงผ้ามีแพมเพิร์ส ซึ่งถุงผ้านี้จำได้ว่าเป็นของน้ำไพรินจึงเปิดออกเจอเอกสารการเกิดสองฉบับของหลวงพี่ ใบประกอบธุรกิจคนโต กลีบกุหลาบสีแดงที่เหี่ยวจนแห้ง เจอช่อดอกกุหลาบสีแดงหลายช่อวางเรียงกันเป็นระเบียบมีกระดาษใบเล็กสีเหลืองอ่อนเขียนว่า “เมื่อวานคุณสวยมาก ผมพร้อมจะดูแลคุณกับนาคกร หากคุณต้องการ ” พ่อน้อยหยิบใบเกิดสองใบและสมุดบันทึกเล่มเก่าของหลวงพี่เขียนความในใจจึงล้วงออกมาอ่าน..

“ใบเกิดใบที่หนึ่งชื่อนายนาคกร บุญดับ อายุ 31 ปี เกิดวันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2501 ผลไม้ที่ชอบมะขาม อาหารที่เกลียดข้าวต้ม สถานที่เกิดที่โรงพยาบาลกลางเมือง ใบเกิดใบที่สองชื่อนายนาคัง บุญดับ มรณะ วันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2521 ขณะอายุสี่สิบปีเสียชีวิตเพราะถูกโยนลงจากหน้าผาโดยไม่ทราบสาเหตุ ผลไม้ที่เกลียดมะขาม อาหารที่ชอบข้าวต้ม สมุดบันทึกเขียนว่า .. นาคัง.. เธอแย่งนางพิมผู้หญิงที่ฉันรักไป ฉันจะตามฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เธอรัก เธอต้องชดใช้แผลใจของฉัน นางพิมคือภรรยาฉัน ไม่ใช่ภรรยาของเธอ ฉันชื่นใจนางพิมมาเป็นภรรยาของฉันสิบปีก่อน ห้ามมาแย่งโดยเด็ดขาด เธอมันโง่งที่ยอมเสียสละหวันให้ฉันสลบร่าง ฉันต้องขอบใจน้องชายสุดที่รักคนนี่ที่ทำให้ฉันเรียนรู้เป็นผู้ค้นพบความสุขของชีวิตแห่งราคะดีมีค่าอย่างสำราญ นาคังข้าวต้มทุกถ้วยที่นางพิมทำควรจะเป็นฉันที่ได้ทาน กลับเป็นเธอที่ได้ทานข้าวต้มฝีมือนางพิมทุกครั้ง นาคังฉันอยากฆ่าเธอนัก...

นี่..นางพิมฉันจะบอกอะไรให้เอาบุญเพื่อวิญญานเธอจะตาสว่าง ฉันนี้แหละฆ่าเธอ ฆ่าแม่นม ทำไมรับไม่ได้หรือ? รู้ไว้พวกโง่งทั้งหลายฉันนี้แหละคือนาคกรตัวจริง แต่ความจริงเหล่านี้จะไม่มีวันได้ถูกเปิดเผย เพราะมันกำลังจะมอดไหม้พร้อมกับความรักที่ฉันไม่เคยได้จากเธอ นางพิม... ฮ่า ฮ่า ฮ่า...”

พ่อน้อยจึงเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด รวบรวมเอกสารทุกอย่างพร้อมช่อดอกกุหลาบสีแดงและชนหน้าแข็งที่ล่องอยู่พ้นกระเบื้องกุฏิใส่ในถุงผ้าที่มีแพมเพิร์สสอดใส่ออกอย่างแน่นดินออกจากกุฏิหลวงพี่ มุ่งหน้าไปบนศาลาวัด ความร้อนของเปลวเพลิงทำให้บันไดทางขึ้นไปบนศาลาเผาไหม้เป็นตะโก พ่อน้อยจึงใช้บันไดไม้ไผ่ที่ปีนต้นมะม่วงเป็นบันไดแทน โดยปีนขึ้นทางหน้าต่างด้านข้างศาลาวัด เมื่อถึงชั้นสองพ่อน้อยจึงมุ่งหน้าไปที่แจกันช่อดอกกุหลาบสีแดงเหี่ยวข้างพระประธานตัดสินใจดึงแจกันออก จังหวะที่ดึงไม้ตรงบริเวณ

อาศรมก็เลื่อนออก พ่อน้อยจึงตัดสินใจเปิดพรมสีแดงออก เจอศพแม่นมนอนตาก้างจ้องมองมาที่พ่อน้อย จนพ่อน้อยสติแตกร้องสนั่นดังกึกก้องบนศาลาวัด พ่อน้อยจึงกลั้นใจค้นศพแม่นมเจอของเลขซ่อนไว้ที่ กางเกงใน ซึ่งเขียนว่า " ฆาตรกรพระหนุ่มใจบาปข่มขืนแล้วฆ่าแม่พิมพ์อย่างโหดเหี้ยม " พ่อน้อยจึงโทรศัพท์ แจ้งตำรวจให้มาที่วัดเพื่อชันสูตรศพ

เวลานั้นบ่ายโมงแสงแดดร้อนจัด พ่อน้อยขับรถมอเตอร์ไซด์คันรุ่นปู่ไปที่ศาลาแดงซึ่งเป็นที่ทำงานน้ำ ไพริน เพื่อค้นหาความจริงว่าน้ำไพรินเกี่ยวข้องกับหลวงพี่ สอบถามพนักงานทั่วสถานบำบัดจิตก็ไม่พบ คำตอบ การสอบถามของพ่อน้อยบังเอิญได้ยินไปถึงหูยายแก่ตาบอดนิรนามคนหนึ่ง เธอถือไม้เท้ามาสะกด หลังให้นั่งลง พูดขึ้นว่า

“สามสิบเอ็ดปีที่แล้ว เคยมีแม่ใจบาปนำเด็กฝาแฝดไปทิ้งไว้หน้าวัดพร้อมกับใบเกิดสองฉบับ นาคกรสติ ไม่สมประกอบตั้งแต่แรกเกิด และมีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมา ส่วนฝาแฝดผู้น้องชื่อนาคังเป็นคนปรกติ หลวงพ่อเห็นเด็กทารกฝาแฝดน่ารักน่าชังจึงนำมาเลี้ยงเป็นลูก พอโตขึ้นหลวงพ่อก็อยากให้นาคกรกับนาคัง บวชเรียนเป็นเณรน้อย หลวงพ่อเห็นว่านาคกรสติไม่สมประกอบจึงนำมาบำบัดจิตที่นี่ หลังจากนั้นยายไม่ ทราบข่าวอีกเลย...ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนาคกร - นาคังบ้าง ก่อนยายตาบอดมีหญิงสาวผู้หนึ่งบำบัดจิตนาคกร จนหายเป็นปรกติ ทำให้นาคกรตื่นจากโลกแคบเป็นผู้รู้โลกกว้าง นาคกรเคยถามหญิงสาวว่า “อยากมา เรียนรู้โลกแคบเหมือนอย่างเราหรือไม่?” เป็นโลกที่มีความสุข”

หญิงสาวตอบทันควันว่า “อยาก..”

“ทำไมยายถึงรู้เรื่องนี้ดีจัง?

“เพราะยาย คือ แม่ใจบาปผู้นั้น คุณโปรดให้อภัยในการกระทำทั้งหมดของหลวงพี่เถอะ ยายขอรับรอง...”

“ตัวผมให้อภัยรับยาย แต่บาปกรรมกับกฎหมายคงไม่ให้อภัยหลวงพี่ เสียใจด้วยครับยาย .. แต่ถ้ายาย อยากช่วยลูกชายของยายให้กลับตนเป็นคนดี เดียวพรุ่งนี้ผมจะมารับยายไปหาหลวงพี่อยู่ที่จังหวัดหนึ่ง ทางภาคอีสาน หลังจากนั้นสุดแล้วแต่เวรแต่กรรม..”

ท่ามกลางสถานบำบัดจิตตอนบ่ายสองที่แสนร้อน พ่อน้อยไม่เคยทราบมาก่อนว่านอกจากนาคกรลูกชาย แท้ๆ ของตนเองที่สติไม่สมประกอบแล้ว ยังมีนายนาคกร บุญดับที่ตอนนี้คือหลวงพี่จะสติไม่สมประกอบ น้ำไพรินได้ปลดปล่อยโลกที่แคบของหลวงพี่ให้ดูกว้างขึ้น ขนาดที่น้ำไพรินเคยใช้ชีวิตเป็นผู้เรียนรู้อุในโลกล

กว้างมาก่อน แต่กลับต้องกลายเป็นผู้ที่มาอยู่ในโลกแคบแห่งความไม่รู้แทน นาครลูกชายของผมเป็น
หนึ่งในนั้นที่โชคร้ายกว่าทุกคนในโลกนี้ ซึ่งไม่มีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งที่สวยงามบนโลกใบนี้เลย เสียงของพ่อ
น้อยพูดในใจคนเดียวด้วยความเสียใจ...

ก่อนพระอาทิตย์ตกดินของฤดูหนาวห่าโหมงเย็น พ่อน้อยได้ขับรถมอเตอร์ไซค์ออกจากศาลาแดงไปที่
สถานีตำรวจมอบเอกสารหลักฐานสำคัญของหลวงพี่ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดนิติเวชและชุดสืบสวน
สอบสวน โดยมีถุงผ้าเป็นพยานเอกสารหลักฐานสำคัญกับศพผู้หญิงสองศพอยู่โรงพยาบาลที่ต้องชันสูตร

พ่อน้อยขับมอเตอร์ไซค์ไปโรงพยาบาล เพื่อไปถามคุณหมอที่ห้องดับจิตหาสาเหตุการบ้ำของน้ำไพริน
ซึ่งคุณหมอผู้ที่คุณคุยกับหลวงพี่เล่าให้คุณพ่อฟังว่า หลวงพี่ขอให้คุณหมอบุคต้งๆ เพื่อให้เสียงได้ยิน
ออกไปด้านนอกห้องดับจิตเท่านั้น พ่อน้อยจึงถามคุณหมอว่า “มีใครอยู่ด้านนอกห้องดับจิตหรือไม่?” คุณ
หมอบอกว่า “น้ำไพริน..” พ่อน้อยจึงเข้าใจสาเหตุการบ้ำของน้ำไพรินทันทีว่าหลวงพี่ตั้งใจให้น้ำไพริน
กลายเป็นคนบ้า เพื่อรักษาคำพูดที่เคยให้ไว้ว่าอยากมาอยู่ในโลกแคบแห่งความไม่รู้ ... เป็นหญิงสติไม่
สมประกอบผู้ไม่รู้จักตนเอง

หลังจากกลับมาไปสถานีตำรวจและกลับมาจากโรงพยาบาลมั่นใจว่าเอกสารหลักฐานมัดตัวหลวงพี่ได้
แน่นอน พ่อน้อยจึงจัดกระเป๋าเดินทางไปที่ภาคอีสานเพื่อไปตามลูกชายทันที โดยพ่อน้อยเหมารถตู้ไปปรับ
ยายแก่ตาบอดที่ศาลาแดง...

ตีสี่ท้องฟ้าคืนเดือนพระจันทร์เต็มดวง ดวงดาวส่องแสงระยิบระยับ พ่อน้อยรู้สึกตัวบนเบาะข้างคนขับ
สายตาน้อยพ่อชำเืองออกไปนอกกระจกเห็นร้านหมูยอบริเวณข้างทางเต็มไปหมด จึงบอกพนักงานขับรถ
ผู้จอดรถหน้าร้านขายหมูยอ พ่อน้อยเปิดประตูลงจากรถตู้ไปซื้อหมูยอพร้อมถามเส้นทางไปภูเขาลูกนั้น
เพราะรถตู้ของพ่อน้อยที่เหมามาไม่มีแผนที่ถ่ายดวงเทียมบอกทาง พ่อน้อยขึ้นจากรถประตูอย่าง
ช้าๆ ก่อนชิมหมูยอ พร้อมกับชมหมูยอจังหวัดนี้อร่อยมากและพ่อน้อยก็แบ่งหมูยอให้ยายแก่ตาบอดกับ
พนักงานรถตู้คนละหนึ่งแท่ง...

หกโมงเช้าของฤดูหนาวทางภาคอีสาน อากาศปกคลุมไปด้วยหมอกหนาจัดพ่อน้อยมาถึงภูเข่า พ่อน้อย
เปิดประตูลงจากรถตู้พร้อมกับกวาดสายตาค้นหาลูกชายตนเอง ขณะที่กวาดสายตาไปมาอยู่นั้น เสียงลาก
รถเข็นกับพระหนุ่มผู้เด็กทารกกำลังเดินในระดับสายตาของพ่อน้อยพอดี พ่อน้อยจึงวิ่งไปหาลูกชาย
ตนเองด้วยความคิดถึง แต่หลวงพี่ไม่ยอมให้เข้าใกล้ อ้างว่านาครจะร้องไห้เมื่อเห็นคนหน้าไม่คุ้นเคย

“หลวงพี่ ค่ะลูกชายผมมาครับ?”

“ โยมน้อย ชมพระอาทิตย์ขึ้นด้วยกันก่อนสิ”

“นายนาคร บุญดับ ค่ะลูกชายผมมา เดียวนี้!”

“เฮ้ย..เสียบรรยากาศหมดเลย..”

“หลวงพี่.. ท่านฆ่าทุกคนเพื่ออะไร?”

“เพื่อความสุขของชีวิตที่ได้เรียนรู้โลกกว้าง..”

“ไม่จริง....! ท่านโกหก เพื่อล้างแค้นนาคังใช่ไหม.. ท่านรู้อยู่แก่ใจมาตลอดว่านาคังฝาแฝดผู้น้องตายไปแล้วตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน หลวงพี่จึงจำอยู่แต่ในโลกแคบไม่รู้ว่าตนเองคือใครมาตั้งแต่เด็ก เพราะสติไม่สมประกอบ จนมีหญิงสาวคนหนึ่งคือน้ำไพรินบำบัดจิตท่านจนหายเป็นปกติ ท่านจึงต้องจำนางให้เผชิญโลกแคบตามลำพังแทน ส่วนท่านกลับใช้ชีวิตบนโลกกว้างเป็นผู้เรียนรู้ด้วยการเสพราคะเป็นประจำ เทียนางมะขามในคอนโดชั้นสิบเอ็ดของท่านทุกวัน”

“ท่านกลัวการกลับมาเกิดใหม่ของนาคังเป็นอย่างมาก เพราะกลัวนาคังจะมาแย่งแม่พิมพ์ที่ท่านรักเหมือนเมื่อสิบปีก่อน ทุกวันที่ 17 มิถุนายน ของทุกปี ท่านจะไปโรงพยาบาลทุกโรงพยาบาล เพื่อรอการเกิดใหม่ของเด็กทารกที่มีน้ำอสุจิไหลออกมาเหมือนกันกับท่าน จนวันที่ 17 มิถุนายน พุทธศักราช 2532 ท่านจึงได้เจอกับเด็กทารกเพศชายที่กลับชาติมาเกิดใหม่ นั่นคือนาคัง.. เพราะแรงคำสาปรอกทำให้นาคังกลับมาเกิดในห้องของแม่พิมพ์ ท่านพิจารณามั่นใจว่าเป็นนาคังแน่นอน จึงอาสาเดินไปตั้งชื่อใหม่ให้เด็กทารกว่า นาคร แทนชื่อนายนาคร บุญดับ เพื่ออยากอยู่ใกล้ๆ แม่พิมพ์แม่แต่ชื่อก็ยอม ทำให้แม่พิมพ์ตกใจที่ได้เห็นหน้าท่าน เธอจึงนอนเงียบไม่พูดไม่จาอะไร ร้ายไปกว่านั้นเมื่อแม่พิมพ์ได้ตะโกนตอบปฏิเสธรักท่านในห้องผู้บริหารท่านจึงไม่พอใจ ตัดสินใจลงมือข่มขืนแล้วฆ่าแม่พิมพ์ทั้งที่สลบไป จากนั้นจึงลงมือข่มขืนแล้วฆ่าแม่พิมพ์หมดเลยวัยทองที่วัด กลัวว่าแม่พิมพ์จะเปิดเผยความลับ โดยนำศพแม่พิมพ์ไปไว้ใต้อาศรมและอ้างว่านอนไหลตายที่วัดทิ้งศพแม่พิมพ์ไว้ที่ห้องผู้บริหาร ท่านรู้มาตลอดว่าแม่พิมพ์ไม่เคยรักท่าน ท่านจึงขโมยแม่พิมพ์ก่อนเธอมาแต่งงานกับผมหนึ่งปี...”

นาคังยอมเสียสละหวันสลบร่างกับนาคร เพื่อให้พี่ชายได้เพลิดเพลินสนุกกับการใช้ชีวิตเสพผู้หญิง ส่วนนาคังสลบร่างออกมาเพียงวันพระเท่านั้น แต่เพราะความดีของนาคังที่ปฏิบัติธรรมทำให้แม่พิมพ์หลงรัก

นาคังจนทั้งคู่ครองรักกัน แม่พิมพ์จะทำข่าวต้มไปให้นาคังทานทุกครั้งที่เจอกัน ส่วนนาคังไม่เคยได้ข่าวต้ม จากแม่พิมพ์แม้แต่ครั้งเดียว ทำให้เป็นแผลใจนาคังยิ่งหนักและนาคังจึงเริ่มข่มขืนแล้วฆ่าผู้หญิง ผิดภรรยา ชาวบ้านและชื่นใจแม่พิมพ์เอามาเป็นภรรยาเพื่อล้างแค้นนาคังจนนาคังได้รับเศษบาปแห่งราคะที่นายนาคร บุญดับได้ก่อต้องกลายเป็นผู้สำเร็จความใคร่โดยไม่รู้ตัวตั้งแต่แรกเกิด และท่านยังจ้างนางมะขามเด็กของท่านมาดูแลความสุขของผม ท่านรู้ใหม่นางมะขามทั้งหลายล้วนเป็นคนสกปรกด้วยราคะทั้งนั้น ทำให้ผม ต้องตัดข้างน้อยทิ้งไปทั้งที่รักน้องชายแทบขาดใจ...”

“ช่วยไม่ได้โยมน้อยเป็นผู้ยินดีในกามรมย์ อาตมาเคยเตือนแล้ว .. ส่วนนาคังยังอาตมาได้ยินเสียงคุณ พยาบาลพูด ยินดีด้วยคะแม่พิมพ์ ได้ลูกชาย แต่สติไม่สมประกอบ มีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมา อาตมารู้สึกดีใจมากที่สุดในชีวิต เพราะรู้ว่านาคังจะไม่มีวันได้เรียนรู้โลกใบนี้ เพราะสติไม่สมประกอบ นาคังต้องจมอยู่ในโลกแคบแห่งความไม่รู้ตนเองตลอดไป ส่วนอาตมาได้เรียนรู้ตนเองและความสุขของชีวิตบนโลกกว้างมากขึ้น ฮ่า ฮ่า ฮ่า มันทำให้อาตมาได้ลิ้มรสความอร่อยของราคะ ซึ่งผู้สติไม่สมประกอบที่อยู่ในโลกแคบไม่มีวันได้ลิ้มรสความอร่อยของราคะหรอก..”

“นาคังอยากแย่งนางพิมพ์ไปจากอาตมา ผู้หญิงทุกคนรักนาคัง เสนอตัวให้นาคัง แต่นาคังใจไม่ยอมสนองกามรมย์ให้ผู้หญิง ปฏิบัติธรรมไร้สาระบ้างบอ แต่อาตมาไม่ใส่ใจสนองความต้องการของตนเองอย่างเดียวนะ ข่มขืนแล้วฆ่า ผิดภรรยาชาวบ้าน เป็นความสุขของชีวิตผู้ได้เรียนรู้โลกกว้าง โลกยิ่งกว้างมากเท่าไร ราคะยิ่งอร่อยมากขึ้นเท่านั้น”

“เพราะอย่างนี้.. จึงฆ่าผู้หญิงทุกคนรวมแม่พิมพ์ เพื่อปิดรอยแผลใจตนเอง”

“ถูกต้อง..! ยิ่งคนรอบข้างของนาคังเสียชีวิตมากเท่าไร แผลใจนาคังก็ลดลงเท่านั้น ความสุขของชีวิตก็มีมากขึ้น...มากขึ้น”

“ไม่มีทาง.. แผลใจนาคังยิ่งมีมากขึ้น นี่ไม่ใช่ความสุขของชีวิต แต่เป็นคำสาปนรกแห่งราคะที่ทับถมหัวใจ หลวงพี่ให้ต่ำลง”

“อาตมาไม่สนใจ อาตมาต้องฆ่าอีกตามประสงค์ของคำสาปนรกที่ลิขิตให้นาคังต้องตาย การล้างแค้นของอาตมาจึงจะสิ้นสุด นาคังน้องพี่.. อยากเป็นนกอินทรีบินชมท้องฟ้าไหม?”

“หลวงพี่.. การล้างแค้นไม่ช่วยให้แผลใจหลวงพี่หมดไปได้ หลวงพี่ปล่อยลูกชายผมเถอะ”

“อาตมาเฝ้ารอวันนี้มานานแล้ว ที่จะได้ล้างแค้นนาคัง...”

“หยุดเถอะหลวงพี่...หยุดสร้างเวรสร้างกรรม”

สักพักยายแก่เดินลงจากรถตู้ น้ำตาหยดเป็นสายทางธรรมาเพื่อพูดเตือนสติลูกชายให้กลับตัวเป็นคนดี

“หยุดเถอะนาคร...ลูกรักของแม่ การเสพผู้หญิงไม่ได้ทำให้โลกของลูกมันกว้างขึ้น”

“อาตมาไม่เคยมีแม่.. สีกาจำผิดแล้ว..”

“แม่ไม่โทษลูกที่ลูกจำแม่ไม่ได้ เพราะลูกยังเด็กมากและไม่ควรจะได้รับรู้เรื่องเหล่านี้ ลูกควรมีชีวิตที่ดีตามรอยพระพุทธศาสนา แต่ตอนนี้ลูกของแม่ใช้ศาสนาบังหน้าเสพผู้หญิงบนโลก เพื่อให้โลกมันดูกว้างขึ้น ลูกคิดผิดนาคร คึ่นนาคังน้องลูกให้พ่อน้อยเถอะ...”

“หากท่านเป็นแม่อาตมา.. ทำไมท่านต้องทิ้งอาตมากับนาคัง? ท่านรู้หรือเปล่านาคังแย่งคนรักอาตมา”

“เพราะแม่ตาบอดตั้งแต่คลอดพวกเจ้า กลัวจะทำให้พวกเจ้าต้องลำบาก แม่จึงตัดสินใจนำพวกเจ้าไปทิ้งไว้หน้าวัดหลวงพ่อเจ้าอาวาส เพราะอยากเห็นพวกเจ้าอยู่ในศีลเป็นคนดี ส่วนเรื่องความรักของลูกตั้งแต่แม่ตาบอดไม่ได้ทราบข่าวพวกเจ้าอีกเลย...”

“ยายครับ.. หลวงพี่เคยหลงรักผู้หญิงชื่อพิม แต่พิมไม่เคยรักหลวงพี่ พิมรักนาคังจนทั้งคู่ครองรักกันช่วงหนึ่งปีสั้นๆ ก่อนพิมมาแต่งงานกับผม ส่วนนาคังเสียชีวิตจากการถูกโยนลงหน้าผาโดยไม่ทราบสาเหตุ นาคังจึงกลับชาติมาเกิดใหม่เป็นลูกชายของผมกับพิมครับ”

ยายแก่ตาบอดเมื่อได้ทราบเรื่องที่พ่อน้อยพูดให้ฟัง เธอแทบเข้าอ้อนยืนไม่ได้ เสียงหยดน้ำตาไหลกระแทบหินภูเขาเป็นสายธาร....

“ท่านกับโยมน้อยอยากรู้หรือเปล่านั้นใครฆ่านาคังน้องชายสุดที่รัก ? อาตมาเป็นผู้ปิดชีพนาคังต่อหน้านางพิมบนภูเขาลูกนี้เอง.... และวันนี้นาคังจะต้องมาสิ้นชื่อที่เดิม....”

“ปล่อยนาครลูกชายของผมเถอะหลวงพี่.. หลวงพี่เคยพูด.. อะไรที่ควรละก็ละเสียบัดนี้เถิด ก่อนจะสายเกินไป ตอนนั้นผมละระคะสิ้นแล้ว และหลวงพี่ละหรือยัง?”

“ส่งน้องมาเถอะลูก... ต้องให้แม่กราบเท้าลูกหรืออย่างไร?”

“กราบสิ! ชุกเข่าลงมา..” ยายแก่ก้มกราบเท้าลูกจนน้ำตาเป็นสายเลือดหมดแรงนอนสลบแทบเท้า..

“หลวงพี่...ท่านมันไม่ใช่มนุษย์ ท่านเป็นปีศาจในผ้าเหลือง...”

“ ฮ่า ฮ่า ฮ่า อาตมาละไม่ได้โยมน้อยสายเกินไปจริงๆ นาคัง ... ไปบินเล่นกับสีกาไพรินอยู่บนท้องฟ้า เอะนะน้องรัก.....”

ช่วงเวลานั้นหัวใจของผู้เป็นพ่อแทบสิ้นใจ เมื่อเห็นหลวงพี่ใช้มือข้างขวาที่อุ้มเด็กทารกน้อยโยนออกไปบนท้องฟ้าตกลงสู่พื้นปรุพีเห็นระดับน้ำทะเลสองพันเมตรพร้อมกับใช้มือข้างซ้ายผลักน้ำไพรินลงจากภูเขาไปพร้อมกันด้วยอาการสติแตก พ่อ น้อยแทบนอนดินลงกับพื้น หินขรุขระ เมื่อเห็นลูกชายและ น้ำไพรินเสียชีวิตไปต่อหน้าต่อตา เสียงร่ำให้ตั้งส่นัญชามหิมาไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด สักพักเสียงโทรศัพท์ ดังขึ้น ด้านซ้ายกางเกงยีนขาดตัวโปรด..

“สวัสดิ์ครับ โทรจากสถานีตำรวจครับ ผลชันสูตรศพออกแล้วครับ ผู้หญิงที่เสียชีวิตถูกข่มขืนแล้วฆ่าด้วยกันทั้งสองศพ ยืนยันจาก DNA ของชนนำแข็งและอสุจิฆาตกร ซึ่งตำรวจชุดนิติเวชและทางโรงพยาบาลชันสูตรตรงกัน ส่วนฆาตกรชื่อนายนาคกร บุญดับ ตอนนี่...”

“อยู่กับผมครับ ขอขอบคุณมากครับคุณตำรวจ ตอนนี้นั้นไม่มีประโยชน์แล้ว”

หลวงพี่สติแตกกลายเป็นคนไม่สมประกอบจึงกลับเข้าไปเผชิญชีวิตอยู่ในโลกแคบอีกครั้ง ส่วนพ่อน้อยจับมือยายแก่ที่สลบกระโดดตึงลงหน้าผาจากยอดเขาเสียชีวิตตามลูกชายและน้ำไพรินไป คงเหลือเพียง นายนาคกร บุญดับ ที่ต้องชดใช้บาปกรรมของตนเองที่ได้ก่อ และไม่รู้ว่าจะแผลใจนาคกรที่ทับถมด้วยบาปแห่ง ราคะจะหนีพ้นวิบากกรรมเมื่อไหร่..

สี่สิบปีต่อมาในโรงพยาบาลกลางเมือง...มีพระแก่หนึ่งรูปเดินเท้าเข้ามาในห้องคลอดตรงไปหาเด็กทารกเพศชายของแม่ดาวเรือง พระแก่ขออาสาตั้งชื่อให้เด็กทารกเพศชายแรกเกิดว่า “นาคกร”

การล้างแค้น ...ไม่ช่วยให้มนุษย์หลุดพ้นจาก วัฏสงสาร แห่งบาปกรรมต้องท่องเที่ยวในโลก พยาบาทของเวรจองกรรมเป็นกงล้อหมุนมาบรรจบกันทุกชาติไป...

ราคะ.. เป็นความกำหนัดในกามรมย์ไม่สวยงามคงที่ได้สุขน้อยให้โทษมาก เมื่อแรกพบ ประสพหอมดังกุหลาบ พอนานกาลกุหลาบเริ่มเปลี่ยนสี รูป และรส กลิ่น เสียง กลิ่นไม่ดี เพ่งมองสีกุหลาบใหม่ไม่สิ้นเอย...

ผู้แต่ง....

นายสมรภูมิ ลำภา(บี)

มหาวิทยาลัย....

อุบลราชธานี.....

โทรศัพท์....

083-7460503

083-7450503

Bb_samo108@hotmail.com

ที่อยู่ 406/26

ถนนหลวง

อำเภอเมือง

จังหวัดอุบลราชธานี

ตำตม...เปลี่ยนชีวิต!

มนุษย์...ไม่เคยยอมรับกับคำว่า”พอประมาณ”
หาก”พอประมาณ” เป็นพอดี ความพอดีจะเปลี่ยนเป็น
ประมาณนี้พอ..

หยุดไม่ได้ เพราะไม่หยุด ทางมีให้หยุด จิตหยุดไม่ได้
เมื่อหยุดจิตไม่ได้ จิตนั้นหลุดจุดที่ไม่อยู่...

ชีวิตเดินมาถึงทางตายทุกวัน เกิดก็ตาย แก่ก็ตาย
เจ็บก็ตาย ตายแล้วยังตายอีก แต่ถ้าทำความดีไม่มีวัน
ตาย..

แผลใจนาคร..

ความดีความงามที่
ประดับบนโลก..

พระพุทธรเจ้า..

ท่านตรัสว่าวิเศษ

กว่าทรัพย์สมบัติ

ของพระราชา

100 เกเรียน

ยังเทียบไม่ได้..

ขอให้ท่านที่ได้อ่านนิยายเรื่องเพลงนาคร
รำรวยด้วยบุญ ด้วยแก้วแหวนเงินทอง
อาชีพการงานเลื่อนยศเลื่อนชั้น
สาธุ.....

